

MONA

TIBOR

LISA

RODE

VIRUS

T i b o r R o d e

Mona Lisa **Virus**

© 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Dita Sutterová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-450-0 (pdf)

T i b o r R o d e

Mona Lisa Virus

Přeložila: Dita Sutterová

Pro Sandru

„Krása je lidskou největší mocí.“

HONORÉ DE BALZAC (1799–1850)

Prolog

Konečně spala. Oční víčka měla pevně zavřená, plné rty do široka otevřené. V pronikavém světle operační lampy vypadala její dokonalá pleť oproti tmavě hnědým vlasům ještě světleji.

Jeho pohled sklouzl od lícních kostí dolů k bradě, která měla uprostřed malý důlek. Dále putoval podél dlouhého krku, na kterém v rytmu srdce pulsovala tepna. Na chvíli se zarazil a poté se jí zahleděl na nahá ramena, díky nimž působila ještě zranitelnějším dojmem. Měla nádherně tvarovaná prsa, doktor Rahmani opravdu nepřeháněl. Byla sice malá, ale pevná. Jejich tvar vyvolával mimořádné asociace. Nebyla kulatá, ale ani oválná. Na mysl mu vytanuly nejrůznější druhy ovoce. Přes roušku ucítil sladkou vůni mísící se s pachem formalínu. Stal se obětí svých vlastních myšlenek. Kojila ho jeho matka? Všichni jsme koneckonců obětí svých představ.

Hřbetem ruky si přejel po čele. Latexové rukavice se mu přilepily na zjizvenou kůži. Břicho, které se sotva znatelně zvedalo a klesalo v rytmu jejího dechu, vypadalo jako z mramoru, ale zároveň bylo měkké a poddajné. Paradox. Na okamžik pocítil touhu přitisknout k němu svou tvář. Pak ale jeho pohled padl na malý falešný briliant lesknoucí

se v jejím pupíku. Piercing. Sevřel se mu žaludek a pocítil cosi jako odpor. Takové tedy jsou. Tolik touží po kráse, že se nezaleknou ani bolesti. Neváhají ani riskovat zranění. Odolal nutkání kamínek vytrhnout. Ten klenot už bude brzy znehodnocen. Vybledlý zirkon se už brzy stane tím nejcennějším na tomto téměř dokonalém těle, které už nebylo ničím jiným než kusem masa.

Opět si otřel rukou obličej. Stísněný pocit ho stále nepouštěl. Téměř s úlevou si uvědomil, že zbytek ženskosti je ukryt pod prostěradlem. Byl si jistý, že se pod tímto jedovatě zeleným kusem látky skrývají nekonečně dlouhé nohy. Intenzivně přemýšlel nad tím, jak se tam mohly vejít. Po chvíli ho napadla uspokojivá odpověď. Pohledem zkoumal nástroj vypadající jako gumové kladivo. Hluboce se nadechl a podíval se do očí doktora Rahmaniho, jež byly to jediné, co na jeho obličej nezakrývala příliš velká rouška. V jeho zorničkách se zrcadlila záře lamp osvětlující provizorní operační sál. V intenzivně zářících očích lékaře rozpoznal stopy nervozity. Nebo to byl strach? Doktorovo husté obočí se lesklo. Jeho zrak padl na skalpel v lékařově pravé ruce. Ta ve vzduchu kreslila pomyslnou čáru, jako by svírala zářící zápalku. Ten optický klam se mu líbil. Představa zapálené sirky byla čím dál tím intenzivnější. Poškrábal se pod okem. Dotek latexu zanechal na jeho obličej ještě podivnější pocit. Nebo jeho obličej možná ztrácel citlivost.

Povzbudivě na doktora pokývl, a když uviděl, jak skalpel neslyšně prořízl první vrstvu kůže, zaplavil ho intenzivní pocit štěstí. Pozoroval před sebou boží dílo. Už bylo na čase, aby jeho práci poznalo celé lidstvo, i kdyby ji zpočátku mělo problém pochopit. To byl první krok k uzdravení. A medicína byla hořká.

1

Acapulco

V tu chvíli to vypadalo, že rivalita je ta tam. Miss Louisiana se podařilo propašovat do autobusu láhev tequilly. Ta teď schovaná v hnědém papírovém sáčku několikrát kolovala mezi všemi kandidátkami, díky čemuž je opustilo napětí a rozveselily se. Napomohla tomu i jejich společná představa nadcházejícího dobrodružství: týden v Acapulcu. To byla poslední část maratonu příprav na velkou závěrečnou událost – volbu Miss Amerika. Poté, co dívky absolvovaly přivítání na letišti Aeropuerto Internacional General Juan N. Álvarez a ucítily přívál horkého vzduchu, už žádná z nich nepochybovala o tom, že je čeká velkolepý týden u nejkrásnějších mexických bazénů. Když se za nimi dveře autobusu se zasyčením zavřely, oznámil jim jejich mexický řidič, že je čeká ještě dobrá půl hodina cesty do hotelu. Možná že kdyby se dokázal odtrhnout od zpětného zrcátka, ve kterém pozoroval svůj pěkný náklad, neskončila by tato cesta tak tragicky.

Z mobilu miss New York hrála hudba. Zhruba v polovině cesty si podnapilá miss Florida, jedna z nejmladších královen krásy, zula boty, postavila se na sedačku a za nadšeného povyku ostatních dívek začala pohybovat boky do rytmu hudby. Každý hrbolek na mexické dálnici vyhazoval reprezentantku slunečného státu z měkké sedačky tak vysoko, že hlavou téměř narážela do stropu starého autobusu. Miss Florida, vyhecovaná nadšeným pokřikováním svých konkurentek, si poté rozepnula poslední knoflík sněhobílého polo trička a s roztaženými rukama pózovala ve světle lesknoucích se smartphonů. V tu

chvíli ještě netušila, že se její vyhlídky na titul ve vzduchu prosyceném alkoholem právě rozplynuly.

Když autobus začal brzdit, neměla šanci. Už v první vteřině přeletěla přes hlavy vřískajících kolegyně o tři řady dopředu, kde svým krásným obličejem narazila do opěrky hlavy, týlem se udeřila o strop, rukou o okenní tabuli a kolenem o tělo někoho jiného. Když se autobus převrátil na bok, přepadla v důsledku působení odstředivé síly spolu s kufry, taškami a létajícími lahvemi od nápojů na druhou stranu sedaček. V bezvědomí narazila do čelního skla, na němž zanechala dlouhou trhlinu. Sklouzla pod sedadlo jako hadrová panenka s podivně pokroucenými končetinami.

A tak už nevnímala, že v autobuse náhle zavládlo ticho, přerušované jen tichým sténáním. Neslyšela výstřel, který v nebezpečně blízkosti řidičovy hlavy prorazil čelní sklo, a ani neviděla, jak se otevřely dveře autobusu a dovnitř vtrhlo komando Mexičanů. Nespátřila těžké boty procházející kolem její krvácející hlavy ani nezaslechla ustrašené žadonění řidiče, kterého vyhodili z autobusu na zaprášenou silnici. Miss Florida zůstala ušetřena prudké bolesti, když po prudkém zabrzdění autobusu narazila nosem o spodní hranu sedadla, na němž seděly miss Alabama a miss Jižní Karolína, které teď s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima zíraly na kulomet. Takový pohled se jim naskytl poprvé v životě.

2

Boston, o týden později

Ťukání zesílilo a znělo naléhavěji. Ze začátku bylo jemné, ale teď už ho Helen nedokázala dále ignorovat. Také pauzy mezi jednotlivými údery se zkrátily. V ťukání se ukrýval tajný rytmus, rytmus, který se snažila rozluštit. Dlouhý – dlouhý – krátký – velmi dlouhý. Modrá – modrá – žlutá – tmavě modrá. Tóny se jí před očima měnily v barvy. Když se ke klepání připojilo ještě hluboké bzučení, Helen sebou vyděšeně trhla. Za jejími zavřenými očními víčky se rozprostřela tmavě červená barva. Představila si krev. Když se ale červená barva proměnila ve fialovou, představa krve ustoupila do pozadí. Ťukání se stále zrychlovalo. Helen se bála, že upadne do hypnózy. Cítila se, jako by vypila láhev červeného vína. Ano, to bylo ono. Tón barvy, který si spojovala se bzučením, jí připomínal barvu červeného vína. Těžkého bordeaux.

„Helen? Spíš? *Helen.*“

Z myšlenek ji vytrhl chraplavý hlas, jako by někdo mluvil do prázdné konzervy. Barva červeného vína se proměnila v růžovou s čárkovaným vzorem.

Když Helen otevřela oči, ucítila nutkání se pohnout a narovnat, ale úzký tubus, ve kterém ležela, jí to nedovoloval. V malém zrcátku připevněném nad její hlavou spatřila obraz usmívajícího se muže. Bylo mu nanejvýš pětadvacet. Měl dokonale upravené černé vlasy, které se namodrale leskly, jako by na nich ulpěly kapky čerstvé rosy. Vlnily se mu nad čelem a Helen pocítila nutkání natáhnout ruce a sčesat mu je do strany. V tu chvíli si ale uvědomila, že se nemůže pohnout.

Paže měla najednou hrozně těžké. Mladík měl velice výrazné lícní kosti a zuby bílé jako sníh. Díky krátkým vousům vypadal velmi mužně. Odvážný výraz jeho očí sliboval dobrodružství. Jen stěží by se asi našla žena, která by mu odolala. Helen na chvíli zavřela oči. Černá. Píchlo ji v prsou.

„Tak co, připadá ti hezký?“ zeptal se chraplavý hlas. Helen se zdálo, že zní lehce pobaveně. Prstem se snažila nahmatat vypínač a dávala si pozor, aby nepohnula celou rukou. Jen ho lehce stiskla prstem. Čekala.

„Já jsem si to myslela,“ uslyšela Betty. „Už jsme měli strach, že jsi nám tu usnula.“ Moc vtipné, proběhlo Helen hlavou. Její tělo vyprodukovalo tolik adrenalinu, že neusne snad ani večer. Připadalo jí to jako jízda na koni. Kdo by u toho dokázal usnout? Čelo jí orosil chladný pot. Znovu zalapala po dechu. Začaly ji svědit špičky prstů. To bude asi tím, že tu proceduru tak dlouho odkládala. Všichni její kolegové se vyšetření magnetickou rezonancí podrobili už dávno, většina již během studií. Jí se z toho ale vždycky nějak podařilo vyklouznout, až doteď. Pokud ovšem člověk vede výzkumný projekt, měl by jít ostatním příkladem. Tento nový přístroj nemohl testovat nikdo jiný než ona. Ťukání doprovázela nová barva. Helen zahнала barevné představy a snažila se soustředit jen na zrcátko.

„Tak, teď tu další fotku,“ ohlásila Betty.

Tentokrát se v zrcátku objevil obličej ženy. Helen si nejdřív myslela, že je jen nenalíčená, ale když se na ni podívala pořádně, rozeznala náznak očních stínů a stopy make-upu. Přesto ta žena vypadala mdle a pobledle. Kůži na tvářích měla trochu povislou, rty úzké a nos neúplný. Dále měla znuděný pohled a pokleslá víčka. Bylo jasné, co o ní měl tento obrázek povídat. Není přitažlivá. Helen zavřela oči. Všude viděla

světle červenou. Způsobilo to opět to bzučení? Znovu pohnula ukazováčkem.

Z reproduktoru se ozvalo skeptické „oukej“. „Jsi si jistá, že jsi to nezmáčkla omylem?“

Helen zalapala po dechu. Připadalo jí, jako by měla najednou hrudník z cementu. Měla pocit, že se udusí.

„Chci ven!“ vykřikla Helen tak hlasitě, až ji to samotnou překvapilo.

„Ještě nejsme hotoví...“, řekla Betty nejistě.

„Tak to přerušte!“ rozkázala Helen ještě důrazněji. Ťukání zrychlilo natolik, až se jí v hlavě začaly malovat tmavé stíny.

„Vážně?“ zeptala se Betty téměř nevěřičně. „Máme ještě deset fotek...“

„Vážně!“ trvala na svém Helen. Chvilí počkala, a když se pořád nic nedělo, pokusila se nahmatat malý gumový míček se zvonkem, který měl ležet v blízkosti její pravé ruky. Sama ho snad stokrát pokládala do přístroje hned vedle testované osoby, aby ho ve stavu nouze mohla kdykoli zmáčknout. Stav nouze ale samozřejmě až doposud nikdy nenastal a zvonek ještě nikdy nikdo nezmáčkl. Až nyní. A muselo se to jako na potvoru stát zrovna jí.

„Dobře, dobře, už jdu!“ rozléhal se Bettyin hlas. Zněl zděšeně a ustaraně. Helen měla před očima zářivě fialovou barvu.

Když si uvědomila, že se z tubusu nedokáže sama vysvobodit, zpanikařila ještě víc. Cítila, jak se jí ze všech pórů valí studený pot. Její srdce zběsile tlouklo. Bylo to tady tak úzké, co by se stalo, kdyby vypadl proud? Jak dlouho by tu pak musela ležet ve tmě?

Ťukání a bzučení najednou ustalo. MRI přístroj sebou cukl, až to s Helen zatřásl. Nad hlavou se jí pomalu začal

pohybovat strop. Slyšela tiché bzučení přístroje. Podstavec, na němž ležela, začal pomalu vyjíždět z tubusu. Naštěstí nedošlo k výpadku elektrického proudu.

Zaplavila ji úleva. Za chvíli už mohla pohlédnout do Bettyina obličej. Byl to takový rozdíl oproti poslednímu obrázku, který měla ještě před chvílí před očima! Dolů se na ni dívala tvář plná pih a pár zelených očí. Na krku ji zalechtal pramen Bettyiných zrzavých vlasů.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Betty se svráštěným čelem.

„Pomoz mi prosím nahoru,“ zasténala Helen a natáhla ke kolegyni ruku.

Když se Helen konečně postavila, padla na ni závrať. Poprvé po několika minutách ale měla pocit, že opět může dýchat. Rozhodla se, že bude lepší, když si pravdu nechá pro sebe. Jako vedoucí tak významného výzkumného projektu si nemohla dovolit projevit žádnou slabost.

„Jen hrozně potřebuju na záchod. Asi jsem dnes ráno vypila moc čaje,“ vysvětlila přesvědčivým hlasem a snažila se vysvobodit z kabelů.

Všimla si, že ji Betty zamyšleně pozoruje. „Co?“ zeptala se s úsměvem a doufala, že to neznělo příliš strojeně. „Snad si nemyslíš, že mám strach z MRI? Vždyť tahle věc je celý můj život!“

Betty se poškrábala na čele. „Zmáčkla jsi nouzové tlačítko...“

„Protože jsem musela!“ odpověděla Helen a rádoby pobaveně zavrtěla hlavou. „Možná to vyvolalo to teplo. Tobě se to snad nestává?“ Aby svým slovům dodala na přesvědčivosti, přitiskla kolena k sobě jako malá holka a nemotorně se vydala na cestu ke dveřím. „Zkontroluj ještě jednou záznamy, které

jsme právě pořídily. Hned jsem zpátky,“ zavolala na ni a pak rychle zmizela na chodbu. Toalety nebyly daleko.

Studená voda, kterou si omyla obličej, jí udělala dobře. Tiše zasténala – částečně chladem a částečně úlevou. Stalo se přesně to, čeho se roky obávala. Cítila, jak se jí do tváří navrací krev. Nebylo to nic, za co by se musela stydět. Jsou zubaři, kteří mají strach ze zubního ošetření. A policisté, kteří jezdí příliš rychle. A tak také existují neuroestetici, které v MRI tunelu přepadá panický strach. Helen si utřela obličej do tvrdých papírových utěrek, které lehce páchly po síře, rychle si před zrcadlem upravila vlasy a vydala se zpátky do kontrolní místnosti.

Byla odhodlaná utnout v zárodku jakoukoli debatu o tom, co se jí před chvílí stalo. Naštěstí měla přirozenou autoritu.

Betty byla v místnosti sama. Seděla za pultem připomínajícím kokpit letadla. Za skleněnou tabulí byl vidět osiřelý přístroj pro provádění magnetické rezonanční tomografie. Betty soustředěně hleděla na velký monitor.

„Kde je Claude?“ zeptala se Helen. Ráda by viděla, jak Claude reagoval na to, že přerušila experiment. A ráda by mu k tomu podala uspokojivé vysvětlení, než se ta záležitost mezi kolegy rozkřikne.

„Šel si jen dát něco k jídlu,“ odpověděla Betty zamyšleně.

„Bylo tam pár docela roztomilých kluků,“ řekla Helen a snažila se působit dojemem, jako kdyby se vůbec nic nestalo.

„Myslela jsem si, že by se ti mohli líbit.“

Helen si masírovala spánky. Připadalo jí, jako by stále slyšela tiché bzučení. „Ten hluk v tubusu je opravdu vyčerpávající,“ řekla. „Je ještě intenzivnější, než jsem si myslela, doslova psychedelický!“

Betty zvedla obal s jakýmsi CD a ani přitom neodlepila pohled od obrazovky. Helen si přečetla jeho nadpis, *Magnetic Sounds*. „Claude zachytil zvuky MRI a vypálil je na CD. Myslí si, že kdyby ho namixoval a večer poslouchal v autě, bylo by to lepší než lounge. Ptal se mě, jestli bych k tomu něco nenazpívala.“

Helen se usmála. Už dlouho tušila, že spolu Betty a Claude něco mají. „Proč mi o tom nic neřekl?“

Betty se zasmála. „Nejspíš se bál, že by z toho měl nepříjemnosti. Tohle přece není nahrávací studio.“

„To taky bude mít,“ poznamenala suše Helen. Když na ni Betty vyděšeně pohlédla, položila jí ruku na rameno a dodala: „To byl jen vtip!“

Kolegyni se zjevně ulevilo. Helen pohlédla na monitor. To, co vypadalo jako polovina zavřeného vlašského ořechu v nadživotní velikosti, byl ve skutečnosti průřez jejím mozkem. Vpravo nahoře stálo její jméno: *Helen Morganová*. Poprvé na monitoru viděla svůj vlastní mozek. Mezi korálovitými šedými záhyby zářily červenožlutě zbarvené oblasti vypadající jako malá ohniska požáru.

„Tohle je tvoje první magnetická rezonance?“ zeptala se Betty a v jejím hlase nešlo přeslechnout zděšení. Navzdory Helenině snaze odvést její pozornost Betty zjevně pořád ještě myslela na to, co se před chvílí přihodilo.

„Přece jsem ti řekla, že jsem potřebovala na záchod...“

„O to mi nejde,“ předklonila se Betty, aby si monitor podrobněji prohlédla. „Myslím tohle,“ řekla.

Helen při podrobnějším pohledu na snímek svého mozku ucítla, jak se jí zase rozbušilo srdce. Teď ji to také uhodilo do očí. Jak to mohla předtím přehlédnout? Pár centimetrů

od červeně zabarvených ploch na druhé straně mozku se objevila skvrna. Skvrna, která tam, jak jako neuroložka moc dobře věděla, vůbec neměla být. Přímo pod ní byl přilepený i Bettyin ukazováček.

Okamžitě věděla, co tyto světle červené tečky o velikosti nehtu na palci znamenají.

Betty se k ní otočila. Pohlédla na ni se sraštěným obočím.

Helen si jí nevšímala a stále zírala na monitor. Tolik o tom četla, znala ten obrázek nazpaměť z učebnic. Avšak nyní, když ho viděla přímo před sebou, na svém vlastním mozku, ji vyděsil víc, než by čekala. Byl to zjevný důkaz toho, co už delší dobu tušila.

Měla pocit, jako by Bettyin prst, který stále spočíval uprostřed snímku jejího mozku, ucítila hluboko ve své vlastní hlavě. Helen nepočítala s tím, že bude abnormita tak dobře patrná, a navíc doufala, že si toho Betty nevšimne. Zrovna Betty. U ní bylo lékařské tajemství v bezpečí stejně dobře jako na nástěnce ve společenské místnosti.

Aby tajemství udržela, bude za to muset hodně zaplatit.

Helen se otočila ke dveřím a pravou rukou do nich strčila tak, že s vrznutím zapadly do zámku. Přitom vůbec nespustila zrak z obrazovky. Před očima se jí leskla pronikavě žlutá barva. Betty se na ni vyděšeně otočila.

„Co bys řekla tomu, že bych vám s Claudem o víkendu na jeden den přenechala laboratoř, abyste tu mohli nahrávat hudbu?“

Betty se rozzářila.

San Antonio

„Cítíš se dobře, Madeleine?“ *Bud' ke mně upřímná*, naznačil lékař pohledem.

Energicky přikývla. Tentokrát nemusela lhát, cítila se dobře. V posledních týdnech jí bylo den ode dne lépe. Bylo to díky doktorovým návštěvám, ale i díky Brianovi. Při pomyslení na jeho hnědé kudrnaté vlasy jí poskočilo srdce. „Vážně se cítím dobře,“ řekla přesvědčivě a upřeně při tom doktorovi Reidovi hleděla do očí.

Lékařův skeptický výraz se přetavil v úsměv. „To je dobře. Moc dobře,“ poznamenal a prohlížel si lékařskou dokumentaci, kterou měl položenou na klíně, jako by v ní hledal nějaký konkrétní záznam.

Natáhla krk a měla pocit, jako kdyby zahlédla šek. Možná byl od její matky za pobyt v nemocnici. Pohledem přelétla k hodinám visícím nade dveřmi. Bylo už půl čtvrté. Byla domluvená s Brianem, že se ve čtyři hodiny sejdou v parku u kliniky. Proč se jen ručička ukazující minuty pohybovala tak pomalu?

Doktor odložil dokumentaci a překřížil paže a přitom ji nespouštěl z očí. Hrudník se mu zvedal v tempu hlubokých nádechů. Očividně se jí chystal říci něco opravdu nepříjemného.

„Madeleine, těší mě, ne, nás všechny těší, že už je ti lépe. Ale dovol mi jednu otázku. A nezlob se prosím, jako tvůj terapeut ti ji musím položit.“

Madeleine podrážděně kývla. Takového jako dnes ho ještě při žádném z jejich dosavadních sezení nezažila. On, ztělesnění

vyrovnanosti, klidu a naděje, vypadal poprvé tak strnule, i jeho hlas zněl ustaraně. Najednou ji zaplavil neklid. „Ano, jistě,“ odpověděla s předstíraným klidem. „Jen se ptejte!“

Terapeutova ramena se opět zdvihla. Dlouze si odkašlal a konečně spustil. „Madeleine,“ pohlédl na ni ještě upřeněji než předtím, „nepřibrala jsi?“

Myslela si, že se snad přeslechla, a tak otevřela ústa, ale hned je zase zavřela. Pokoušela se soustředit na ozvěnu jeho slov, ta se však v této místnosti nezvala. Řekl... Opravdu řekl slovo „nepřibrala“? „Neber si to nijak ve zlém,“ pokračoval doktor Reid a patrně se také cítil nepříjemně, „ale když jsi k nám přišla, byla jsi tak štíhlá a atraktivní. Mnohem krásnější než všechny ostatní dívky, které tu máme. A teď tady sedíš se svým spokojeným úsměvem, dvojitou bradou a malým bříškem a vypadáš prostě...“, nastala pauza a doktor se pomalu předklonil, „odpusť mi to slovo: tlustá!“ Při posledním slovu se na jeho obličeji objevil výraz odporu.

Madeleine pocítila, jak se jí svírá hrdlo a píchá ji u srdce. To se projevoval její dlouhodobě špatný tělesný stav. Naštvaně si řihla a jen s námahou potlačovala potřebu zvracet.

Terapeut jí položil svou teplou ruku na koleno. „Madeleine,“ řekl soucitným tónem, „chceme tě tady uzdravit. Ale nechceme z tebe udělat nějakou samolibou holku. Kdybys byla ošklivá a tlustá, vůbec by ti to ve tvém současném psychickém stavu v tom strašném světě tam venku nepomohlo. Svět je zlý, Madeleine. Nezapomínej na to!“

Dívala se, jak se lékařovo svrážené čelo leskne v nažloutlém světle kancelářských lamp. Nutkání zvracet v ní sílilo. Měl to být test? Madeleine se pokoušela v doktorových očích najít něco, co by jí prozradilo, jestli to celé není jen hloupý žert.

Pouze zkouška, jak silná doopravdy je. Ale neobjevila nic, co by krutost jeho slov zmírnilo. Navíc vypadal, že si o ni skutečně dělá starosti.

Celé tělo se jí křečovitě sevřelo. Nevšimla si, že přibrala. A co Brian? Proč jí nic neřekl? Líbí se mu snad tlusté ženy? Je ve skutečnosti v léčebně kvůli něčemu jinému než kvůli závislosti na drogách, jak říkal? Je snad perverzní fetišista? Musí odsud pryč! Vyskočila a na vratkých nohách se hnala ke dveřím. Na stisknutí kliky použila veškerou svou sílu. Podlaha se jí pod nohama houpala jako paluba lodi při těžkém vlnobití. V ústech ucítila pachů zvratků.

4

Varšava

Patryk Weisz stál v prázdné hale. Naslouchal zvukům kolem, ale všude bylo ticho.

Přepadl ho pocit prázdnoty. Přistěhoval se sem teprve nedávno. Vyrůstal v Londýně a do své původní vlasti a domu, kde jeho rodiče dříve bydleli, se přestěhoval s otcem teprve před pár lety po matčině smrti. Patryk se příliš necítil jako Polák. Otec ho v posledních letech doma navštívil jen třikrát. Možná proto mu ten dům byl tak cizí. Teď, když už tu neměl otce, to pro něj byla jen budova. Pohlédl na zarámovanou fotografii na stěně. Byla to jeho fotografie z doby, kdy mu byly zhruba dva roky. Seděl jen v obrovské pleně na okraji písčitého území a v ruce držel modrou lopatku. Pochmurně hleděl před

sebe a levou ručkou ukazoval na fotografa. Nejspíš se divil, kdo je ten pán, který ho pozoruje skrz fotoaparát. Matka mu neustále vyprávěla, že otec často nebyl doma. Jeho domovem byla kancelář a jeho skutečnou rodinou zaměstnanci. Otec neustále zdůrazňoval, že jeho práce pro něho byla „životním posláním“. Patryk si povzdychl. Důchod pro otce musel být nepředstavitelným utrpením. K tomu ho trápily bolesti, za které mohla ta nehoda. Nikdy o ní neřekl ani slovo, ale lékaři tvrdili, že ho vzpomínky na ni i bolesti budou pronásledovat až do konce života. Patryk si znovu tiše povzdechl.

Ze vzpomínání ho vyrušil jakýsi podivný hluk. Možná to byl nějaký loveckých pes nebo jeden ze zbylých zaměstnanců, kteří teď měli na starosti psy, pět koupelen, sedm ložnic a další prostory. Celkem to bylo šestadvacet místností.

Pohrdavě se zasmál a potřásl hlavou. Šestadvacet místností pro jediného muže. Byl to příliš velký prostor na to, aby ho obýval sám. Ne nadarmo se říkalo, že bohatství s sebou přináší osamělost. Důkaz tohoto tvrzení viděl právě před sebou. Pociťoval nesmírnou prázdnotu... Bylo mu jasné, že panovala v tomto domě vždycky, a nejen po otcově zmizení. Dnes to bylo přesně osm týdnů, co Pavel Weisz beze stopy zmizel.

Patryk se zahleděl na obraz visící nad malým stolkem na protější stěně. Byla na něm osoba s rukama přiloženýma na uších, doširoka otevřenými ústy a prázdnýma očima, která vypadala, jako by křičela. Tu malbu znal, bylo to dílo jakéhosi norského malíře. Podivil se. Nikdy dříve tomu obrazu nevěnoval pozornost. Byl to vůbec originál? Jeho otec za normálních okolností kopiemi opovrhoval. Patryk si vzpomněl, že v domě je i sklep. Zasunul ruku do kapsy a nahmatal v ní papírek.

Prohlédl si ho proti světlu. Otcovým roztřeseným písmem na něm bylo napsáno: *Helen Morganová*. Prohlédl si čísla za jménem, podíval se na hodinky a snažil se vybavit, kudy se jde do pracovny, kde je telefon.

5

Florence, kolem roku 1500

Po obědě se u nás doma objevil mladý muž. Byl elegantně oblečený. Měl límec z liščího kožichu, nádherné vlasy, tváře jako broskve a plné růžové rty. Tvářil se sebevědomě jako nějaký princ. Nejdříve jsem si myslel, že je to nějaký můj žák, a chtěl ho z domu vykázat, protože přišel neohlášený, ale z jakéhosi neznámého důvodu jsem to nedokázal. Prostě to nešlo, tak jako člověk nemůže den změnit v noc. Jako nemůže zavřít dveře smrti, když se ho rozhodne navštívit. Jen tobě, deníku můj milý, se svěřuji s plným vědomím, že to v sobě navždy uzamkneš. Nemohl jsem, protože jsem na něj čekal celý svůj život. Nebyl to žák ani princ.

Così v mém nejhlubším nitru mi říká, že ten člověk není z tohoto světa.

A tak jsem ho pustil dounitř.

6

Boston

Do obličeje jí váł podzimní vánek. Vdechovala vzduch hluboko do plic a cítila, jak se jí uvolňuje stažený žaludek. Okolní park byl plný pestrobarevných stromů. Pozorovala mladý zamilovaný pár vrkající na lavičce. Babí léto teď bylo nádherné, celé město halilo do romantické atmosféry.

Helen jako vědkyně moc dobře věděla, jak tento přírodní úkaz funguje. Protože noci byly chladné, ale dny pořád ještě teplé, produkovaly stromy v tomto ročním období látku, která blokovala výměnu tekutin mezi větvemi a listy. Důsledkem bylo dramatické snížení obsahu chlorofylu; cukr dodával listům nejteplejší barvy. Zkrátka přirozený chemický proces, nic víc, stejně jako láska. Málem tímto biologicko-rationálním vysvětlením obalamutila své srdce, ale najednou na ni padla tíseň. I když si to moc přála a snažila se před celým světem vystupovat jako dokonalá vědkyně, jen vzácně se jí dařilo řídit se výhradně rozumem. O tom se přesvědčila před chvílí, když Betty požádala, aby si její výsledky MRI nechala jen pro sebe. „Proč? Vždyť to není něco, za co by ses musela stydět,“ namítla Betty, čímž v Heleniných očích překročila jakousi neviditelnou hranici. Její tělo patřilo jenom jí a jen ona měla právo rozhodovat o tom, s kým bude sdílet lékařskou fotodokumentaci svého mozku a s kým ne.

Nakonec Betty poprosila, aby si všechno nechala pro sebe. Jejich rozhovor nečekaně přerušil Claudův příchod. Když postřehl ticho, které se v místnosti rozhostilo, připadal si

trapně. „Nepohádaly jste se?“ zeptal se. Obě přešly jeho roz-paky s úsměvem.

Helen si poté na zbytek dne vzala volno, aniž se ujistila, že veškeré záznamy jejího vyšetření byly smazány.

Cítila se hrozně, bolelo ji celé tělo, to se jí stávalo, když musela poslouchat velký hluk. Nataženým palcem a ukazo-váčkem si masírovala obočí. Potom si stejně vzala dva prášky.

„Moje tělo patří jenom mně,“ opakovala si tiše slova, která řekla Betty. Dříve jí nedělalo problémy zpřístupnit druhým tajemství svého těla, tak proč na Betty zareagovala tak prudce? Na okamžik před sebou uviděla obálku *Vogue* s vyobrazením svého mozku. Rychle zavřela oči, aby tu hroznou předsta-vu zahнала. S povzdechem otočila obličej směrem ke slunci a pocítila jeho teplo. Doufala, že UV paprsky spálí chmurné myšlenky.

Helen sáhla do kapsy kabátu a nahmatala obálku. Vytáhla ji a vyňala z ní dopis, který měl v hlavičce obrázek pařížského Louvru. Pod ním stálo jméno správce sbírky obrazů: *Monsieur Louis Roussel*. Rychle očima přelétla řádky. Monsieur Roussel vyjadřoval svoji radost nad tím, že takovou kapacitu, jako je Helen, bude moci brzy přivítat v *pařížském Centre de recherche et de restauration des mesées de France* se zkratkou C2MRF. Vše je připraveno pro výzkum. Roussel zdůrazňoval nutnost nejvyššího utajení z bezpečnostních důvodů. Ani její nejbližší spolupracovníci, tedy Betty a Claude, nesměli vědět, co přesně bylo cílem jejího pobytu v Paříži. To jí připadalo trochu pře-hnané, ale bez toho by ta cesta nejspíš nepůsobila tak zajímavě.

Usmála se. Pomyšlení na Paříž v ní vyvolávala hezké vzpo-mínky. Jako kdyby se to všechno událo loni v létě. V Paříži prožila své nejkrásnější chvíle..., ale současně i ty nejhorší.

Opět obálku poskládala tak, aby se jí vešla do kapsy kabátu, a nahmatala mobil. Vytáhla z kapsy sluchátka a zastrčila si je do uší. Od té doby, co si v odborném časopise přečetla švédskou studii o tom, jak záření mobilního telefonu mění mozek, nechtěla si mobil přikládat přímo k uchu.

Naťukala Madeleinino telefonní číslo. Chvilí trvalo, než se ozval vyzváněcí tón. Potom pocítila bodavou bolest, která jí přes vnitřní ucho vystřelila až do spánku. Po pátém zazvonění hovor spadl do hlasové schránky. Helen s potěšením naslouchala dceřinu hlasu, který ji žádal, aby po pípnutí zanechala zprávu. Ještě raději by ale s dcerou mluvila osobně, a tak telefon položila. Madeleine měla nejspíš zrovna sezení. Dny na klinice v San Antoniu měly přesný řád, což bylo součástí terapie. Jak dlouho už Madeleine neviděla? Dlouhých šest týdnů. Ale chtěla to tak Madeleine i lékaři. Helen si hlasitě povzddechla. Při pomyslení na dceru se jí sevřelo srdce.

Pomalou kolemi ní prošel další zamilovaný pár. Dívka a mladík se drželi za ruce a díky svému modernímu oblečení vypadali, jako by zrovna vyběhli z podzimního katalogu nějaké slavné módní značky. Helen s úsměvem potřásla hlavou. Pracoval v tomto městě přes den ještě někdo jiný než ona? Úsměv z její tváře zase rychle zmizel.

Myslela na ten zamilovaný pár, na to, jaké měli štěstí. Pomalu začala litovat svého rozhodnutí vydat se ve slunečném odpoledni na procházku.

S Guyem se rozešli teprve před třemi měsíci. Od té doby kromě práce v institutu nenašla nic, co by jejímu životu dávalo smysl. V novém bytě si stále připadala jako cizinka, ještě nikdy nebydlela sama, nespala sama, nechodila sama nakupovat,

nedívala se sama na televizi. Už chápala ženy, které si pořídí kočku, aby nebyly samy. Nebo hned několik koček.

Helen zůstala stát před nádherným červeným javorem a zvedla hlavu, aby se mohla podívat do jeho koruny. Takový rozdíl oproti letní zelené barvě, která byla charakteristická pro léto! Na okamžik se zamyslela. Tak často kolem toho javoru chodila a nikdy mu nevěnovala pozornost! Ale teď, když měl tak krásné, zářivě rudé listy, si ho určitě všiml každý, kdo prošel okolo. Bylo to stejné, jako když jí bylo šestnáct let a na ulicích New Yorku ji oslovovali agenti z modelingových agentur. Na jednom z prvních castingů jedné významné módní značky v jakémsi brooklynském loftu si připadala hrozně trapně, ale díky němu se z ní téměř přes noc stala žádaná modelka. Vystupovala pak na módních přehlídkách v New Yorku, Miláně, Paříži a Berlíně. Někdy během jediného týdne vystřídala více měst. Za první rok své kariéry modelky toho letadlem nalétala víc než její rodiče za celý život.

Jako modelka sklízela opravdu velký úspěch. Přeběhl jí mráz po zádech. Ve vzpomínkách na toto životní období totiž figuroval i Madeleinin otec.

Dodnes nevěděla, jestli ji tak poznamenaly blesky fotoaparátů, před kterými denně pózovala, nebo něco jiného. Jednoho dne se svět zahalil do tmavých barev a veškerá záře zmizela. Bylo to stejné jako s tímto červeným javorem. Za pár týdnů tu bude stát jen jeho holá kostra a stromu už si zase nikdo ani nevšimne.

Poté, co nečekaně musela ukončit kariéru modelky, začala ještě v těhotenství studovat. Měla štěstí, že jí během studia s Madeleine hodně pomáhala maminka, díky níž bez problémů složila všechny zkoušky, a že si vybrala nově založenou vědní

disciplínu – neuroestetiku. Tak se už jako studentka stala opravdovou badatelkou.

Dostala křeč do šije, raději odvrátila pohled od javoru a pomalu se v parku snažila zorientovat. Pozvolnými kroky se odebrala k bráně, která se nacházela východním směrem. Stále však nemohla vyhnat z hlavy vzpomínky na Madeleinina otce. Jako neuroložka věděla, že věty jako „myšlenky jsou svobodné“ ve skutečnosti nejsou pravdivé. Všichni jsme ve skutečnosti pouze zajatci vlastních myšlenek a opravdu svobodný je jen ten, komu se podaří si své myšlenky podmanit.

Při vzpomínání ji přepadl ostych. Vybavilo se jí, jak se dozvěděla, že nebyla jedinou dívkou, která tomu slavnému fotografovi naletěla. Uvěřila člověku, který na objektiv fotoaparátu nalákal do postele stovky dívek. Také ale věděla, že ona byla jediná, které přitom udělal dítě. Její agentura ji poté nechala na holičkách. Nedostatek profesionality vytýkali jí, ne jemu. Dokonce se mu za její chování ještě omluvili.

Tvrdil jejím agentům, že ho Helen svedla. Ona, nevinná, čistá dívka, která věděla o sexu ještě méně než o světě modelingu. Odehrálo se to přesně obráceně, ale ona nenašla odvahu se důrazně bránit. Jak byla naivní a hloupá! Měla se z celé situace vyvléct už ve chvíli, kdy se při focení začal svlékat. S širokým, sympatickým úsměvem jí vysvětloval, že je to při focení plavek běžné. Bylo to jedno z focení pro významnou módní značku a ona se bála mu říct ne. Dosud se za to styděla. Ale kdyby se mu tehdy ubránila, nebyla by Madeleine na světě. Přála si, aby k tomu bývalo nedošlo, ale zároveň byla šťastná, že se jí holčička narodila. Navzdory všem nešťastným okolnostem kolem jejího zplazení i problematickému postoji vůči Madeleininu otci byla její dcera tím nejcennějším, co v životě

měla. To Madeleine ji svým příchodem na svět zachránila před životem plným závisti, lži a egoismu. Její první výkřik na porodním sále byl pro Helen jasným signálem k tomu, aby se konečně probudila, a její život nabral nový směr.

Potkala další objímající se mladý pár. Uvědomila si, že je to stejný chlapec a dívka, kteří ještě před chvílí seděli na lavičce. Na okamžik se jí vybavilo, jaké to je být zamilovaná. Připomnělo jí to vůni sfouknutých svíček o Vánocích.

Pod kabátem ucítila vibrace. Chvíli jí trvalo, než jí došlo, že je to její mobil, který má v kapse saka. Určitě Madeleine, volá mi zpátky, pomyslela si a ihned se cítila o trochu lépe. Pracně vydolovala telefon z kapsy. Neznámé číslo. To bude Betty, ta vždycky volá pod skrytým číslem. Určitě chce jen vědět, jestli je v pořádku. Helen si povzdechla. Už to začíná.

Vyštrachala sluchátka, rozmotala je a zasunula do uší. Pravou rukou upravila malý mikrofon a přidržela si jej před ústy. „Je mi dobře,“ řekla. Došlo jí, že promluvila ostřeji, než měla v úmyslu.

„To rád slyším,“ odpověděl mužský hlas. Byla si jistá, že ho ještě nikdy předtím neslyšela. „Mluvím s Helen Morganovou?“

Obezřetně přitakala. Hlas zněl sice cize, ale ne nesympaticky.

„Skvělé. Jmenuji se Patryk Weisz. Tak, jak mám začít? Znáte Pavla Weisze?“

Helen se zastavila, aby se na telefonát mohla plně soustředit. Nevypadalo to na obvyklý telefonický rozhovor. Zamyšlela se. Jméno Weisz jí skutečně něco říkalo, ale nemohla si vzpomenout, kdy a kde ho už slyšela.

„Myslíte toho softwarového miliardáře?“ zeptala se nakonec.

„Přesně tak,“ odvětil neznámý muž potěšeně. „Znáte se s ním osobně?“

„Bohužel ne.“

Ze sluchátka se ozvalo zklamané odfrknutí. „Jsem jeho syn.“

„Nerozumím...,“ odvětila.

„Já také ne. Alespoň ne všemu...,“ nastalo ticho, Helen si už myslela, že se spojení přerušilo. Možná je to celé jenom vtip. Claude chtěl určitě Helen na Bettyinu žádost trochu rozptýlit.

„Jde o to,“ pokračoval hlas v telefonu, „že se můj otec již několik týdnů pohřešuje.“

„To mě mrzí,“ odvětila Helen a pomalu se zase vydala na cestu.

„Jsem zrovna v jeho domě ve Varšavě. V Polsku, v Evropě.“

Moc dobře věděla, kde Varšava leží, dokonce tam jednou byla na módní přehlídce.

„Při pátrání po informacích souvisejících s otcovým zmizením jsem narazil na vaše jméno a toto telefonní číslo.“ Muž na druhém konci sluchátka se na chvíli odmlčel. Zjevně čekal, že mu Helen něco odpoví.

„Jak jsem řekla, vašeho otce neznám. Je mi to skutečně líto a doufám, že ho brzy najdete.“ Najednou se zarazila. „Odkud přesně jste říkal, že máte toto telefonní číslo?“ Mobil používala nerada a z nějakého nepochopitelného důvodu se snažila své telefonní číslo nikomu nedávat. Kromě pár přátel a její rodiny ho nikdo neznal.

„No proto vám volám. To poslední, co si můj otec před svým zmizením poznamenal do bloku vedle telefonu, bylo zjevně vaše jméno a telefonní číslo. Alespoň mi to řekl jeden z jeho zaměstnanců.“

„To je divné. Skutečně nevím, jak bych vám mohla pomoci...“ Helen mezitím došla k východu a začínala si přát, aby mohla park i podivný telefonát opustit tak rychle, jak jen to bude možné.

„Vedle vašeho jména stojí ještě jedno,“ pokračoval záhadný volající. Helen zaslechla šustění papíru. „Madeleine. Říká vám to jméno něco?“

Helen se náhle zastavila a píchlo ji u srdce. To jí vzápětí začalo bít jako o závod. Co měla Madeleine společného s Pavlem Weiszem? Vždyť musel být mnohem starší než ona.

„Ano, tak se jmenuje má dcera,“ odpověděla Helen obezřetně. Zachvátil ji špatný pocit. Pomyslela na to, že se jí nepodařilo zastihnout Madeleine na klinice.

„Vaše dcera?“ Muž zněl zaraženě. „A je u vás?“

„Ne, je...“ Helen se zarazila. Do toho, že se Madeleine v tuto chvíli nachází v psychiatrické léčebně, tomu cizímu chlapovi nic nebylo. „Teď se mnou není.“

„Kdy jste svou dceru viděla naposledy?“

„Jak to myslíte?“

„Kolik je jí let, pokud se smím zeptat?“

„Šestnáct. Proč to všechno chcete vědět?“ Ne, neměla o Madeleine mluvit s někým, koho vůbec nezná. Měla raději zavěsit.

V uchu ji zašimralo tiché „hmmm“.

„Co je?“ zeptala se nervóznějším hlasem, než měla v úmyslu. Přepadl ji strach.

„No, jde o to, že kolem jména Madeleine je namalované srdce.“

„Srdce?“ Helen vyschlo v ústech. „To není možné! Moje dcera je dospívající dívka. Kolik je vašemu otci let?“

„Šestašedesát.“

Helen cítila, že jí začíná být nevolno. Na několik vteřin nastalo ticho. „Haló?“ zavolala do mikrofону. „Jste tam ještě?“

„Vedle jména vaší dcery je poznamenáno ještě něco,“ ohlásil.

„Co?“ Helen slyšela, že se jí třese hlas.

„Moc tomu nerozumím, je to napsáno polsky...“

„Řekněte mi to! Prosím...,“ zaúpěla hlasitě. Koutkem oka zpozorovala, že se za ní vyděšeně otočila nějaká žena s kočárkem.

„Pod jménem vaší dcery stojí *Piękna i bestia*.“

„A to znamená...?“

„Neumím moc dobře polsky,“ odpověděl muž vyhybavě. „Ale pokud se nemýlím, znamená to něco jako Kráska a zvíře.“

„Kráska a zvíře?“ opakovala Helen nevěřícně a cítila, že se o ni pokoušejí mdloby. „Co to má, k čertu, znamenat?“ Helen uslyšela, jak se muž v telefonu hlasitě nadechl a zase vydechl.

„Viděla jste v minulých letech mého otce aspoň na fotografii?“

„Ne.“ Helen si na to alespoň nevzpomínala.

„Navrhuji, abyste ihned zašla za svou dcerou a zeptala se jí, jestli mého otce nezná. A pokud ano, zavolejte mi. Hned vám pošlu esemesku se svým telefonním číslem. Můžeme to takhle udělat?“

„Já...“ Helen se zarazila. Nevěděla, co má odpovědět. „Pořád tomu ještě nerozumím...,“ ztichla.

„Zeptejte se prosím své dcery!“

„Ano, zeptám se jí...“

„Děkuji. Tak na slyšenou – zatím,“ rozloučil se muž.

Roztřesená Helen klesla na prázdnou lavičku. Zírala na displej svého mobilu. Chvíli přemýšlela a nakonec znovu

vytočila Madeleinino telefonní číslo. Po několika zazvoněních hovor opět spadl do hlasové schránky. Heleniny obavy rostly. Nervózně hledala v kontaktech číslo na kliniku, a když ho našla, zmáčkla zelené tlačítko sloužící k zapnutí mikrofonu.

Zářivě červené a oranžové odstíny listů už jí najednou nepřipadaly romantické, ale spíš děsivé.

7

São Paulo

Čelistmi vybírala pyl z prašníků květů. Poté vylétla o pár centimetrů výš a vznášela se nad květy jako helikoptéra. Pomocí kartáčků na zadních nohách začala včela pilně odstraňovat práškový pyl ze svého kožichu. Hřebenem na spodním konci nohou přepravila pyl do medového váčku. Rychle do něho přidala kapku lepivé tekutiny. Ta z pylu vytvořila rousek, který pak v medovém váčku pěkně držel. Aby ten těžký náklad unesla, musela hodně mávat křídly. Otočila se a vydala se se svou sklizní zpět k pařezu. Cestu jí však zatarasila další třeseň a ona ji musela velkým obloukem obletět. Snažila se letět výš a výš, ale místo toho pořád klesala. Jakási neviditelná síla ji připravila o rovnováhu a včela narazila zadečkem do větve obsypané jemně růžovými květy. Zoufale se snažila získat rovnováhu zpět, ale těžký náklad ji táhl dolů jako železo. Prudce mávala křídly. Její bzucení bylo čím dál tím vyšší a nakonec znělo téměř jako křik. Pak včela najednou přestala mávat křídly a roztáhla nohy, jako by se snažila někde zachytit. Vypadalo

to, jako by se až doposud vznášela na jakémisi vzduchovém polštáři, který teď jako mávnutím kouzelného proutku zmizel. Včela proto zadečkem napřed padala dolů k zemi. Zůstala ležet na zádech u kořene stromu.

Několik vteřin sebou ještě cukala a poté najednou ztichla a zůstala nehybně ležet. Nožky měla sepnuté k nebi, jako kdyby se modlila.

8

New York

Poslední operace prováděná ten den trvala mnohem déle, než všichni očekávali. Susan, jeho asistentka, proto krátce před skončením pracovní doby odvolala večeri s doktorem Ivorym, jedním ze společníků kliniky estetické medicíny. Doktor Ahmed Rahmani měl tedy volný večer. Rozhodl se, že vyřídí dlouho odkládanou kancelářskou práci. Ze šuplíku vyndal balení sezamových krekřů, které už byly sice podezřele měkké, ale stále požitelné. Na psacím stole osvětleném slabou lampou stál šálek bylinného čaje. Jinak byla v kanceláři tma.

Pálily ho oči jako pokaždé, když celý den operoval pod pronikavým světlem operační lampy. Přemýšlel o projevu, který měl příští týden přednést na kongresu v Londýně. Nemohl se ale soustředit. Neustále otevíral a zase zavíral prohlížeč a surfoval po internetu. Rychle proletěl nejnovější zprávy. I nadále chyběly jakékoliv stopy po královnách krásy unesených v Mexiku. Reportér se domníval, že únosci budou vyžadovat

vysoké výkupné. Doktor Rahmani zkontroloval i facebookový profil kliniky, na němž před hodinou jedna pacientka krásnou fotografií děkovala za operaci. Poté přistál na seznamce, na kterou se před několika týdny přihlásil. Jako úspěšný plastický chirurg neměl nouzi o nabídky od mladých žen, které si toužebně přály, aby jim zkontroloval obvod hrudníku. Přitom jim ale nešlo o nic jiného než o jeho krásně vytrénované tělo a o to, aby díky pár nocím stráveným s ním ušetřily za zvětšení poprsí. Dlouho mu nedocházelo, že provádí operace za sex. Připomínalo to jakýsi test předtím a potom. Nyní ale dosáhl věku, kdy se rozhodoval, jestli v tomto životě ještě založí rodinu, nebo ne. Nebylo pro něj jednoduché dívat se na ženy jinak než z profesionálního hlediska. Jeho prací bylo dělat z žen krásnější a občas i sexuálně přitažlivější bytosti. Dotahoval k dokonalosti to, co příroda vytvořila jen nedostatečně. Jak měl upřímně obdivovat, nebo možná dokonce milovat ženu s křivým nosem nebo nadbytečným množstvím tuku?

Jeho úvahy přerušilo zazvonění. Na obrazovce se otevřelo okno s nápisem *Mona*.

Mona byla mladá, výbojná žena, kterou poznal na internetovém fóru a se kterou si už párkrát psal. Minulý týden si dokonce poprvé volali přes webkameru. Byla neuvěřitelně sexy. Samozřejmě že věděl, že to není ten typ ženy, se kterou by si chtěl založit rodinu, ale na to teď nemyslel. Rychle si prohrábl černé, vlnité vlasy a zkontroloval límec košile. Poté zmáčkł *přijmout*.

Uprostřed monitoru se objevilo spojení a poté konečně spatřil obraz. To, co uviděl, mu okamžitě zrychlilo tep. Mona ležela na posteli; rukama si podpírala bradu a svůdně hleděla do kamery. Viděl, že má na sobě jen podprsenku a černé kalhotky.

„Chyběl jsi mi,“ ozval se z mikrofonu její sametový hlas. „Bylo mi tak smutno.“ Poslala mu vzdušný políbek.

„Já jsem ještě v kanceláři...,“ odpověděl, aby vůbec něco řekl. Byl opravdu v rozpacích?

„A taky mi bylo tak... horko,“ pokračovala Mona a usmála se. Měla dokonalý chrup.

„To vidím...,“ poznamenal rychle.

„Měl bys něco proti tomu, kdybych si udělala trochu pohodlí?“ zeptala se. Obraz se v tu chvíli zatřásl a na krátkou chvíli byl vidět lustr a potom komoda a koberec. Zašustilo to a konečně se na obrazovce opět objevila Mona. Opírala se o hromadu srovnaného ložního prádla. Kamera ji zabírala zespodu. Skutečně na sobě neměla nic jiného než spodní prádlo, černé s volánky.

Pocítil, jak i jemu začíná být horko. Zvedl hlavu a podíval se směrem k zavřeným dveřím kanceláře. To ale ani nemusel, v tuto hodinu byl v této části kliniky sám.

„Normálně nic takového nedělám,“ řekla a nesměle se usmála. „Ale na tobě mě něco hrozně přitahuje.“

Usmál se. Rozhodně nebyla tak nevinná, jako se právě snažila působit.

„Co přesně myslíš tím *něco*?“ zeptal se. Jeho počáteční ostych pomalu opadal.

„Prostě něco!“ odpověděla. Pravou rukou uchopila podprsenku a začala si hladit prsa. Druhou ruku pomalu sunula směrem k pupíku. Přitom vyzývavě hleděla do kamery.

V klíně ucítil zřetelné příznaky vzrušení. Nebyla opilá? No, i kdyby byla, stejně potřeboval po tomto pracovním dni trochu vzrušení.

Najednou však Mona přestala a vítězoslavně se zasmála. „Ty první!“ zachichotala se.

„Já jsem v kanceláři...“ namítl.

„To je vzrušující,“ odpověděla koketně a olízla si rty. „Představ si, že sedím na tvém stole.“ Pomalu roztahovala nohy.

Nadechl se.

„Svlékni se!“ poručila znovu.

Rozhlédl se kolem sebe, žaluzie za jeho zády byly spuštěné.

„Jinak se zase rychle obleču!“ ozvalo se uraženě z obrazovky. Rukou popadla příkrývku a přetáhla si ji přes nahé tělo.

„Dobře, dobře!“ řekl rychleji, než zamýšlel. Zdlouhavě si rozepínal košili, až konečně sklouzla na zem. Spokojeně si uvědomil, že také ona ze sebe stáhla kus peřiny.

„Ještě kalhoty!“ vydechla. Ruku zatím posouvala přímo ke svým kalhotkám. Stoupl si, rozepnul pásek a nechal kalhoty spolu s boxerkami spadnout na podlahu. Zastavily se mu u kotníků. Když se jen v ponožkách posadil na kancelářskou židli, připadal si trošku komicky. Z jeho počítače znělo sténání a to, co uviděl, ho přinutilo zapomenout na všechny pochybnosti.

„A teď... se ho dotkni!“ požadovala Mona. „Vidíš mě?“

Poslouchat její příkazy ho vzrušovalo.

„Nastav světlo tak, abych ho viděla!“

Zvedl se a ohnul stínidlo kancelářské lampy tak, aby ozářila plochu židle, na které seděl. Poté se zase rychle posadil.

„Nádhera!“ pochválila ho s hlubokým povzdechem.

S chutí pozoroval, jak si rozepíná podprsenku. Pomyslel si, že vůbec nevypadá špatně. Možná by ale snesla pár gramů silikonu navíc.

„Jsi nadržžený?“ zeptala se.

„Ano, jsem nadržžený,“ potvrdil okamžitě a na důkaz nahlas zasténal. Pravou rukou si mezitím masíroval nejoblíbenější část těla.

„A nyní řekni své jméno!“ žádala ho toužebně.

Přání jí snadno splnil. „Ahmed Rahmani!“

„Doktor Rahmani?“ chtěla vědět a svíjela se.

„Doktor Ahmed Rahmani,“ potvrdil a těžce oddychoval.

Sotva vyslovil své jméno, zarazil se. Spojení se přerušilo a okénko s Monou zmizelo. „Proč?“ Zůstal sedět nahý před obrazovkou a doufal, že se okno každým okamžikem znovu objeví. Připadal si, jako by se mu partnerka vypařila právě uprostřed sexu.

Poté, co celou minutu nehybně vyčkával před monitorem, mu začala být zima. Kolem něj se válely kusy jeho oblečení. Čím déle tak seděl, tím více mu připadalo, že se probouzí z jakéhosi opojení.

Co se mu to právě přihodilo?

Najednou mu to všechno začalo připadat divné. Rozhodl se, že s ní přeruší kontakt. I kdyby se ho snažila zastihnout, neodpověděl by jí. V hlavě mu hučelo při představě, že by měl ještě někdy masturbovat před někým cizím.

Vždyť už není žádný puberták.

Ahmed Rahmani se sehnul, zvedl kalhoty ze země a pokoušel se z nich vytáhnout trenýrky.

Z monitoru však najednou uslyšel sténání. Zvedl hlavu. To zní jako můj hlas, pomyslel si. V okně, kde ještě před chvílí byla Mona, uviděl najednou jen... sám sebe.

„Jsem nadržený!“ slyšel se říkat. Seděl opřený ve své kancelářské židli a kromě páru ponožek na sobě neměl vůbec nic. Lampa osvětlovala jeho ruku v rozkroku.

„Doktor Ahmed Rahmani!“ sténal přímo do kamery.

Najednou se obraz zastavil a ukazoval ho v nanejvýš trapné pozici. Vypadal jako socha.

Srdce mu začalo bít jako o život.

„Co to k čertu...“ nadával. V tom okamžiku se na obrazovce otevřelo další okno s divoce blikajícím kurzorem, který začal psát nejprve písmena a poté i celá slova, jako kdyby ho vedla ruka nějakého ducha.

Upustil kalhoty na zem a předklonil se, aby si to přečetl.

Toto krátké video, na kterém vystupujete, bude za dvě minuty odesláno na všechny vaše e-mailové a facebookové kontakty, pokud neslibíte, že pro nás uděláte malou laskavost. Můžeme počítat s vaší pomocí?

Kurzor zůstal blikat za otazníkem.

Ahmed Rahmani nevěřičně zíral na obrazovku. Co má jako dělat? Všechny jeho e-mailové kontakty? Vždyť tam byli všichni jeho kolegové a co hůř, i kolegyně a velká část jeho pacientů a pacientek. A jeho rodina, dokonce i matka!

Kurzor se opět pohnul.

Pokud nám pomůžete, řekněte hlasitě: Ano!

Rozhlédl se kolem, jako by čekal, že za ním někdo stojí. Poté padl jeho pohled na malou čočku kamery, vestavěnou nad monitorem. Jestli ho ještě pořád...

„Ano,“ zaskuhral. Cítil sucho v ústech, jako by žvýkal krajíc starého, opečeného toustového chleba. Chvilí počkal, ale nic se nedělo. „Ano!“ zvolal ještě jednou. Tentokrát to dokonce zakřičel. Zachvátila ho panika.

Kurzor se najednou posunul.

„Dobře, ještě o nás uslyšíte. Heslo ‚Mona‘. Je to pro dobrou věc,“ četl nahlas. Kurzor se zastavil a po chvíli začal psát novou

větu. „*Uvolněte se, můžete dokončit to, co jste začal.*“ Kurzor to celé ukončil dvojtečkou, pomlčkou a závorkou: :-).

Okno zmizelo a místo něj se objevil obraz. Ahmed Rahmani pronikavě vykřikl. Spatřil fotografii nahé ženy, která byla velmi podobná Moně. Její tělo však bylo bizarním způsobem zohaveno, vypadalo skoro jako karikatura. Měla opuchlé oči a směšně zkřivený nos. Asymetrické poprsí, jedno ňadro napnuté, jako by mělo každou chvíli prasknout, a druhé povislé jako prs staré ženy. Její břicho vypadalo jako těhotné a boky jako vycpané. Nohy měla podivně vykroucené a potažené kůží podobnou kůži slona. Udělalo se mu nevolno.

Rukou přejel dolů po monitoru, nahmatal vypínač a držel ho tak dlouho, dokud obraz nezmizel. Druhou rukou vypnul světlo lampy stojící na psacím stole.

Propadl se do naprosté temnoty, zhroutil se do kancelářské židle a těžce oddechoval. Cítil se strašně vyčerpaný. Nahá kůže se mu lepila na židli. V uších slyšel tepání krve. Rostl v něm strach a zoufalství.

Hlavou se mu neustále honily poslední řádky z obrazovky. „*Pro dobrou věc...*“

Nohy se mu chvěly zimou. Byl si jistý, že to, co od něj bude ten člověk požadovat za nezveřejnění nahrávky, nebude nic dobrého.

Acapulco

Greg Millner seděl v kanceláři Rafaela Herrery a byl vzteky bez sebe. Jednak kvůli mouchám, které z nějakého nevysvětlitelného důvodu létaly na policejní stanici v celých houfech. Doufal, že tu není tolik much kvůli mrtvolám ve sklepech. Dalším důvodem jeho podrážděnosti bylo to vedro, které v Acapulcu v tomto ročním období bývá pravidelně a na které byla krátká i klimatizace.

Tohle bylo první místo, na které byl převelen po té „záležitosti“ v Brazílii. Bezděčně si přejel rukou po tváři a zkontroloval již téměř zahojenou střelnou ránu. Jazykem přejel po řadě poškozených stoliček a pocítil bolest. Známostou bolest, kterou jeho lékař označil za fantomovou. Kvůli ní do sebe házel každé ráno několik malých růžových pilulek. Těm bylo totiž naprosto jedno, jestli mají zápolit s fantomovou nebo se skutečnou bolestí. Pokud se však bolest dala vydržet, nebral si je.

Náhle prudce chňapl pravou ruku a stiskl ji v pěst. V dlani ho zašimrala moucha, která se snažila uniknout.

„Na jednu chycenou jich připadá deset nových,“ řekl mu s úsměvem Herrera. „A pozor: mstí se!“ V tu chvíli zazvonil telefon. Policejní šéf zvedl sluchátko s takovou nevolí, že to vypadalo, jako by bral holou rukou kukuřičný klas právě sundaný z grilu.

Millner se chtěl mouchy zbavit, ale když se rozhlédl kolem, nespatriil ve své blízkosti nic, do čeho by tu malou potvoru mohl vyhodit. Pomalu tedy rozevřel dlaň a sledoval, jak se v ní ta černá tečka hekticky zmítá. Když se chystala vzlétnout,

nebránil jí. Rozhodl se totiž, že jí daruje svobodu. Vítej u policie, pomyslel si.

Vedl malou jednotku FBI o čtyřech mužích, která nyní působila v Mexiku. Kvůli nedostatku místa neměla pracoviště v hlavním sídle místní policie, ale nastěhovali ji do sídla opuštěné policejní stanice místního okrsku. Budova policejní stanice byla malá a čtvercová a na její fasádě byly vidět stopy po střelných zbraních. Byla to památka na místní drogový kartel. Říkalo se, že tu svého času žádní policisté nechťeli vykonávat službu, a tak stanici zavřeli. Budovu nakonec dostali do užívání nepříliš vítaní členové FBI s tím, že to tu nějak přežijí. A i kdyby ne, nebyla by to žádná tragédie.

Mexičané nedokázali ani po dvou dnech zapojit v budově proud. Pokud se tedy Millner měl dozvědět všechny aktuální informace, které pro svoji práci potřeboval, musel pendlovat mezi kanceláří Rafaela Herrery, místního šéfa policie, a budovou spolkové policie španělsky zvané *Policia Federal*.

Žádné nové zprávy ale nepřicházely, což ho deprimovalo. Usilovně doufal, že únosci budou požadovat výkupné. Bylo by to znamení, že jsou dívky v pořádku a že se časem dostanou domů. To se však nestalo, takže tu byla možnost, že jsou únosci obchodníky s bílým masem. V tom případě by děvčata dopadla ještě dobře, kdyby je využili jen jako pornoherečky v ilegálních pornofilmch.

Měli dva svědky. Řidiče, kterého únosci vyhodili z autobusu, a zemědělce, který v inkriminovanou dobu vezl do města dobytek. Na rozdíl od ostatních případných očitých svědků se zemědělcem nepodařilo policii uniknout. Byl ale natolik mazaný, že odmítl vypovídat. Svatosvatě přísahal, že usnul za volantem a o žádném přepadení vůbec, ale vůbec nic neví.

O dva dny později se ho pokusil vyslechnout i sám Millner, ale ten chudák se jen trásl. Strach z drogového gangu, známého surovým a násilnickým chováním, byl v této zemi zkrátka obrovský. Aby dali gangsteři náležitě najevo svoji sílu a moc, spouště svědků už setnuli hlavu a jejich tělo pak pohodili na křižovatku nebo přivázali k mostu. Všichni věděli, že pokud chtějí přežít, musejí mlčet.

Jediný, kdo toto pravidlo zjevně nevzal na vědomí, byl řidič autobusu. Namluvil toho hodně, ale to, co jim prozradil, jim příliš nepomohlo. Tvrdil, že bojoval jako lev, ale útočníci byli v přesile. Prý mluvili jako Mexičané a byli maskovaní. Z jeho výpovědi se tak alespoň dozvěděli, že únosci byli minimálně čtyři a silně ozbrojeni. Ukořistili autobus i s cestujícími a potom se po nich slehla zem.

V USA ten případ vyvolal mimořádnou pozornost, protože v autobusu cestovaly nejkrásnější dívky z celé země. Roztleskávačky, modelky, studentky, nejkrásnější dcery, jaké mohly americké rodiny světa nabídnout.

„Obávám se, že v tom má prsty ten drogový kartel,“ pravil Herrera při jejich prvním setkání v Acapulcu a vypadal skutečně otřeseně. Později se Millner dozvěděl, proč ho to tak zasáhlo. Tento otylý policista s třídním strništěm na tváři byl totiž sám otcem tří dcer. Při představě, co by se obětem všechno mohlo stát, se mu strachy dělalo zle. To byla jedna z těch situací, kdy policisté musejí přestat domýšlet důsledky, jinak by tuhle práci nemohli dělat.

Millner se napil kávy. Byla vynikající, skoro lepší než ta v kanceláři FBI ve Washingtonu.

Herrera stále ještě telefonoval. Snad poprvé ho viděl tak rozčileného. Zatímco mluvil, sledoval Millnera přivřenýma

oči, sem tam si něco poznamenal a neustále kladl další a další otázky. Poté telefon položil a ustaraně svažil čelo.

„Jde o některou z dívek?“ zeptal se Millner. Že by se objevila první dobrá zpráva, kterou by mohl do své vlasti ohlásit? „Žije?“

„To ano,“ odpověděl Herrera. „Ale je strašně zohavená. Už v den přepadení ji někdo vyložil u nemocnice v Chilpancingu. Místní policie ji však dokázala identifikovat teprve dnes. Je to Rachel Woodová.“

Millner si sáhl do vnitřní strany obleku a vytáhl z ní list papíru. Ukazováčkem přešel všechny řádky, až ji konečně našel. „Miss Florida,“ ujistil se. „Ta nejmladší z nich, je jí teprve šestnáct.“

Herrera španělsky zaklel.

„Jak je jí? Budeme ji moct vyslechnout? Můžeme za ní?“

Rafael Herrera zavrtěl hlavou. „Je v umělém spánku.“

„Přežije to?“

„Lékaři si myslí, že ano...“

„Ale?“ zeptal se Millner.

„Vypadá to, že má zlomené snad všechno, co si jen člověk může zlomit, a to především v obličejí. Královnou krásy už zkrátka asi nebude.“

Millner pochopil. Ale alespoň to přežila, utěšoval se. „Říkali, že ji našli už první den únosu?“

„Ano, přibližně hodinu po něm.“ Millner se zvedl a došel k mapě visící na stěně.

Rychle našel Chilpancingo, leželo severně od Acapulca.

„Jak dlouho to tam z Acapulca trvá?“

„Asi hodinu,“ řekl Herrera, který se také zvedl a postavil se vedle Millnera.